

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-152/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari I-tužitelja Anite Šambić Glavačević, OIB: 55385384108, iz Đakova, Marka Marulića 47, II-tužitelja Luke Glavačevića, OIB: 97113343571, iz Đakova, Marka Marulića 47, III-tužitelja mlt. Gite Glavačević, OIB: 13491958470, iz Đakova, Marka Marulića 47, zastupana po majci i zakonskoj zastupnici Aniti Šambić Glavačević i IV-tužitelja mlt. Šimuna Glavačevića, OIB: 09413822815, iz Đakova, Marka Marulića 47, zastupana po majci i zakonskoj zastupnici Aniti Šambić Glavačević, svi zastupani po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavenska Avenija 6, zastupana po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 17. rujna 2026., u nazočnosti I-tužitelja i punomoćnika tužitelja, te uz javnu objavu presude, 17. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 6. Ugovora o kreditu broj: 5140060240-61000052344/2005 sklopljenog 28. siječnja 2005. između prednika tužitelja Zrinka Glavačevića i prednika tuženika Slavonske banke d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,25 % (jedan zarez dvadeset pet) jednokratno, unaprijed.....“

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljima Aniti Šambić Glavačević, OIB: 55385384108, Luki Glavačeviću, OIB: 97113343571, mlt. Giti Glavačević, OIB: 13491958470, i mlt. Šimunu Glavačeviću, OIB: 09413822815, na jednake dijelove isplati iznos od 720,88 eura (sedamsto dvadeset eura i osamdeset osam centi) na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 1. ožujka 2005. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima

izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljima Aniti Šambić Glavačević, OIB: 55385384108, Luki Glavačeviću, OIB: 97113343571, mlt. Giti Glavačević, OIB: 13491958470, i mlt. Šimunu Glavačeviću, OIB: 09413822815, na jednake dijelove naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 917,02 eura (devetsto sedamnaest eura i dva centa) sa zateznim kamatama tekućim od 17. rujna 2026. po stopi u smislu članka 29. stavak 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi navode kako je 28. siječnja 2005. prednik tužitelja Zrinko Glavačević, kao korisnik kredita, s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek, sklopio Ugovor o kreditu broj: 5140060240-61000052344/2005 na iznos od 90.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Slavonske banke na dan korištenja kredita s rokom otplate na 25 godina sa svrhom kupovine kuće, a koji kredit je prijevremeno otplaćen.

1.1. Korisnik kredita Zrinko Glavačević je preminuo 29. listopada 2021. te su ga prema rješenju o nasljeđivanju broj: O-1129/2021 donesenog od strane vršitelja dužnosti javnog bilježnika Marije Mutavdžić iz Đakova naslijedili supruga Anita Šambić Glavačević i djeca sada punoljetni Luka Glavačević, mlt. Gita Glavačević i mlt. Šimun Glavačević, koji su sada aktivno legitimirani u ovom postupku.

1.2. Ističu da je prednik tuženika u članku 6. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,25 % od iznosa kredita, jednokratno, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

1.3. Tužitelji ovakvu ugovornu odredbu smatraju nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužitelji niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sa korisnik kredita mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora.

1.4. Ukazuju da prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom.

1.5. Ističu da iz otplatnog plana, a koji je sastavni dio Ugovora o kreditu priloženog uz tužbu proizlazi da je prednik tuženika 09. veljače 2005. predniku tužitelja naplatio navedenu naknadu u visini od 1.125,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora koji je na taj dan iznosio 1 CHF= 4,828 kuna, odnosno naplatio je 5.431,50 kuna odnosno 720,88 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 euro = 7.53450 kuna.

1.6. Uzimajući u obzir odredbe članka 81. i članka 87. ZZP/03, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time korisnika kredita, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Zaključno, tužitelji predlažu da sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužitelja, te stoga osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik ne spori visina i datum naplaćene naknade.

2.1. Navodi kako je tužba podnesena 16. travnja 2026., tuženik ističe materijalno pravni prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 16. travnja 2021., nastupila zastara potraživanja. Neprihvatljiva su tumačenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara, s obrazloženjem da postoji nedostatak pravne norme, i to na način da sud stavlja van snage zakonski rok zastare od 5 godina koji se odnosi na stjecanje bez osnove, smatrajući da se taj rok ne može primijeniti jer je relativno kratak.

2.2. Nadalje navodi da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne.

2.3. Tuženik smatra da su prednik tužitelja i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti.

2.4. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju prednika tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja.

2.5. Naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014), izdan od Ministarstva financija. Dakle, radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije ništetna niti protivna Ustavu, prisilnim propisima niti moralu društva. Ujedno se navodi da i Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata.

2.6. Tuženik ističe i da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, potrebno je utvrditi dvije stvari: procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere.

2.7. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrstu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Zaključno, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

3. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica sud je u dokaznom postupku pročitao cjelokupan spis i svu priležuću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu broj: 5140060240-61000052344/2005. (list 5-13 spisa), rješenje o nasljeđivanju javnog bilježnika Marije Mutavdžić od 12. siječnja 2022., poslovni broj: O-1129/2021, UPP-OS: 148/2021-4 (list 14-16 spisa), otplatni plan (list 17-23 spisa), priloge uz odgovor na tužbu (list 41-109 spisa) i saslušao tužiteljicu Anitu Šambić Glavačević.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate iznosa od 720,88 eura, a koji iznos je prednik tužitelja isplatio tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

6. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

7. Među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva (tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da ne spori visinu), te nije sporno da je prednik tužitelja s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. 28. siječnja 2005, sklopio Ugovor o kreditu broj: 5140060240-61000052344/2005, kao što nije niti sporan datum naplate naknade za obradu kredita.

8. Iz Ugovora o kreditu, broj: 5140060240-61000052344/2005, proizlazi da je odredbom članka 6. navedenog ugovora ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,25 % (jedan zarez dvadeset pet) jednokratno, unaprijed.

9. Iz iskaza jedne od tužitelja, Anite Šambić Glavačević na ročištu održanom 17. rujna 2026. proizlazi da je njen pok. suprug Zrinko Glavačević, kao korisnik kredita, Ugovor o kreditu realizirao radi kupovine nekretnine za vlastite potrebe, a u to vrijeme nije bio trgovac, odnosno obrtnik ili vlasnik kakvog trgovačkog društva. U predmetnom ugovornom odnosu tužiteljica je bila jedan od sudužnika. Bila je nazočna prilikom potpisa Ugovora o kreditu kao i ranije prilikom razgovora o kreditu te navodi da im je Ugovor o kreditu predložen na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi" te nije bilo moguće pregovarati o niti jednoj odredbi ugovora pa tako niti o odredbi o ulaznoj naknadi.

9.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

9.2. Čitanjem rješenja o nasljeđivanju javnog bilježnika Marije Mutavdžić iz Đakova od 12. siječnja 2022., poslovni broj: O-1129/2021, UPP-OS: 148/2021-4, utvrđeno je kako su zakonskim nasljednicima iza pok. Zrinka Glavačevića, OIB: 18623634357, proglašeni Anita Šambić Glavačević, Luka Glavačević, Gita Glavačević i Šimun Glavačević, svi tužitelji u ovom parničnom postupku.

10. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelji odnosno njihov prednik nisu bili informirani na što se konkretno naknada za obradu kredita odnosi, te o naknadi nisu mogli pregovarati, a nisu bili niti informirani o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu moraju platiti. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužiteljice iz kojega proizlazi da je Ugovor bio unaprijed sastavljen, predložen predniku tužitelja po sistemu "uzmi ili ostavi" i da je u njemu bila određena naknada o kojoj se nije moglo pregovarati. Tuženik je trebao tužiteljima, odnosno njihovom predniku, obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu, te se na taj način uvjeriti da bi pristali na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

11. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03. – dalje: ZZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 102. stavku 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništeta.

12. Prema odredbi članka 84. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužiteljima, odnosno predniku tužitelja nije obrazloženo koje stvarne troškove plaćaju plaćanjem navedene naknade, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužitelji odnosno prednik tužitelja nisu mogli shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer im nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužiteljima nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelje bila nerazumljiva jer isti nisu mogli sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njihovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

13. Valja ukazati kako iz iskaza tužiteljice, ali i dokumentacije u spisu, proizlazi da je prednik tužitelja imao status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopio za osobne potrebe, odnosno radi kupovine nekretnine za vlastite potrebe, a da u trenutku realizacije predmetnog kredita nije bio trgovac odnosno vlasnik kakvog trgovačkog društva ili obrta. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja odnosno prednika tužitelja u smislu odredaba ZZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač.

14. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, niti mu je ponuđeno da pregovara tj. Ugovor o kreditu mu je predložen na potpis po sistemu "uzmi ili ostavi".

14.1. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom Ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao

na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

15. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti Ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom Ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

16. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba Ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znao koji iznos naknade mora platiti, nisu mu obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer nije mogao sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njezino prihvatanje ili neprihvatanje takve odredbe, nije mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njihovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

17. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 81. stavku 1. i 2. ZZP-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 6. Ugovora o kreditu broj: 5140060240-61000052344/2005 sklopljenog 28. siječnja 2005. između prednika tužitelja Zrinka Glavačevića i prednika tuženika Slavonske banke d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,25 % (jedan zarez dvadeset pet) jednokratno, unaprijed.....“, te je sukladno članku 87. stavku 1. ZZP-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

18. Budući da je predmetna odredba članka 6. Ugovora o kreditu ništetna ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelji imaju pravo na isplatu naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 9. veljače 2005. u iznosu od 720,88 eura.

19. Na iznos od 720,88 eura tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom Ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštена i time ništetna. Naknada je naplaćena 9. veljače 2005., a što je nesporno među strankama, međutim obzirom da su tužitelji potraživali kamate od 1. ožujka 2005., toliko im je i dosuđeno. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke.

20. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traže utvrđenje ništetnosti članka 6. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

21. Tužitelji su u cijelosti uspjeli u sporu pa im pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a.

22. Tužiteljima je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), sastava podneska od 8. lipnja 2026. u iznosu od 150,00 eura prema Tbr. 8. točka 1. Tarife, zastupanja na ročištima 7. srpnja 2026. i 17. rujna 2026. u visini od 150,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. točka 1. Tarife te zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 75,00 eura prema Tbr. 9. točka 3. Tarife, što je ukupno 675,00 eura uvećano za 168,75 eura PDV-a, 843,75 eura.

22.1. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 eura što sveukupno iznosi 917,02 eura, sa zateznim kamatama koje teku od 17. rujna 2026. pa do isplate sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a u vezi člankom 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj: 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20., 114/22. i 6/24. – dalje: OZ).

22.2. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

Đakovo, 17. rujna 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljima – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088d-4962c**

Kontrolni broj: **0c171-bce6c-d7f8a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.